Fredrik Lindström

"Jag var klassens clown"

Fredrik Lindström

Att vara bra i skolan och att därefter lyckas i yrkeslivet är ingalunda en framgångsformel. Det har vi sett många bevis på. Det stämmer också på Fredrik Lindström, järnhandlarsonen från Eskilstuna, som säger att han var "en förskräckligt dålig elev". Men det blev till slut en lidnersk knäpp för honom. Den kom i samband med studier på Mariefreds Folkhögskola. Resten känner vi till. Fredrik har blivit en folkkär och populär underhållare, som blandar humor och vetande på ett högst personligt sätt.

Pappa, farfar och morfar var järnhandlare varför det ingalunda var en slump att pappa Lindström drev Svengrens Jernhandel i Eskilstuna. Fredrik föddes 1963 och skolan blev S:t Eskil där han 1981 gick ut tvåårig social linje - utan toppbetyg.

- Jag måste ha varit en förskräckligt dålig elev och med något undantag minns jag egentligen inte någon bra lärare heller. Det handlade mer om att vara klassens clown. jag deltog i och skrev soaréer och spex och hade viss framgång med det.

En lärare nämner han i alla fall och säger att hon var "en trevlig dam". Det var Astrid Bertilsson. Trots att Fredrik var intresserad av historia, meddelade hon att han bara skulle få en tvåa i ämnet i avslutningsbetyg.

- Jag visade henne i alla fall att jag kunde räkna upp Sveriges regentlängder och efter viss vånda från hennes sida, fick jag till slut en trea i ämnet.

Som sagt, det var inte mycket bevänt med studierna. Utöver skrivandet spelade han trummor, eller som hans pappa brukade säga, "batteri". Det var rockmusik det handlade om för hela slanten.

"Lidnerska knäppen"

Efter skolan hamnade Fredrik i Mariefreds Folkhögskola och där fick han sin "lidnerska knäpp" (efter Bengt Lidner som fick den när han var 11 år).

- Jag flyttade till Uppsala och började studera litteraturvetenskap och nordiska språk på universitetet. Skrev också en trebetygsuppsats under mina sju år i staden. Jag inledde även en doktorandutbildning och började på allvar forska kring dialekter och hur rikssspråket har vuxit fram ur dem.

Det blev till slut en flytt till Stockholm och studier på Kungliga Biblioteket i stället för Carolina Rediviva. Men scenen började alltmer att trycka på och locka hans intresse. Han fortsatte med att skriva sketcher och testade att vara stå-upp-komiker.

- Jag kom med i gänget kring radioprogrammet Hassan år 1993 och tog snart tjänstledigt från min doktorsavhandling. jag är fortfarande tjänstledig från den!

Vi sitter och samtalar på Operabaren i Stockholm en regnig och typisk decemberdag av allra sämsta sort ur vädersynpunkt. Lunchen blir en stekt salt sill och bekräftar vad han senare berättar, att favoritrnaten är husmanskost.

Inget aktuellt projekt

Alldeles nyligen har Fredrik avslutat en längre turné runtom i Sverige (även Eskilstuna fick besök).

- Det var en korsning mellan att vara stå-upp-komiker och hålla föredrag. Föreställningen höll på 1.40 utan paus. Då gäller det att inte slarva med förberedelserna och att vara utvilad och koncentrerad. En föreställning av det här slaget blir naturligtvis bättre ju fler föreställningar man får göra, men i grunden handlar det om ett slags gott hantverk.

Några nya aktuella projekt på gång (här skulle det bli ett scoop, hade intervjuaren tänkt sig)?

- Nej, egentligen inte. jag har planer på att senare göra något för TV som ska handla om vägskäl i historien. Det kan också bli en bok i ämnet och min bror Henrik är även inblandad.

Han avslöjar att han gärna skulle vilja göra en bra dramaserie för TV. Två långfilmer ligger han bakom, Vuxna Människor och Känd från TV. Uppenbarligen gav det en viss mersmak.

Om dialekter

Naturligtvis pratar vi en hel del om olika dialekter. Fredrik talar själv närmast dialektlöst men han erkänner att det visst kan bli en del "eskilstunesiska" när han talar med vänner från Sörmlandsmetropolen.
Han berättar också om att han en gång i samband med en Melodifestival på TV skulle härma olika dialekter.

Forts. från föregående sida

- Jag fick många positiva reaktioner efteråt men här fanns ett tydligt mönster. Skåningarna sade att jag var bra på alla dialekter utom just den skånska. Värmlänningarna berömde mina dialekter men noterade samtidigt att "värmländska, det kan du inte". Och så var det över hela linjen!

Var talar man då den bästa svenskan?

- Du har säkert hört svaret Nyköping men det sade man redan på 1600-talet och det har ingen relevans idag. Vad är för övrigt egentligen rikssvenska? Det är ju ett språk som inte finns och handlar mer om ett språk med vilket man kan göra sig förstådd i hela riket.

Här kommer Fredrik in på dialekter som inte finns. Har ni exempelvis hört skånska Kristina Kappelin som länge har bott i Rom. När hon pratar svenska, pratar hon på ett sätt som ingen svensk gör!

Fredriks favoriter

Tiden går och båda två börjar vi försiktigt snegla på våra klockor. Men lite favoriter måste jag få. Vad skrattar han själv åt exempelvis?

- Det är mycket, men jag är svag for Woody Allen, den engelske komikern Eddie lzzad och Berglins serieteckningar.

Vad blir det för musik?

- Gärna äldre klassisk musik, renässans, Bach och stråkkvartetter. Jag lyssnar gärna på jazz och har favoriter som Julie London (delas med intervjuaren) och Blossom Dearie. Sedan blir det också rock och pop från 60- och 70-talen.

Som tidigare nämnts är han svag för husmanskost men säger att han gärna äter kalvbräss. Fredrik är förstås en stor litteraturkonsument. Hjalmar Söderberg och Somerset Maugham är några favoriter.

- Egentligen är jag inte så förtjust i skönlitteratur. Ju mindre en författare hittar på, desto bättre är det. Det blir mer böcker i historia, övrig kultur, memoarer, biografier och liknande.

Vad är du bra på respektive skulle vilja förbättra?

- Jag är nog bra på att använda det jag är intresserad av, att kanalisera det. Däremot är jag inte så bra på att hantera min vardagsstruktur.

Och, slutligen, hur är relationen till den gamla hemstaden?

- Jag har länge haft ett ansträngt förhållande till Eskilstuna men har idag en bra relation, inte minst för att här finns så många vänner. Delar även ett hus med Henrik utanför staden. Men om sanningen ska fram är jag inte imponerad av politikernas sätt att sköta kommunen.

Göran Sjögren
(NYTT 2007)